

editorial

Àngels Coté

Secretaria de Relacions Sindicals

Devant el pacte laboral

S'acaba de signar l'Acord Interconfederal per a l'Estabilitat de l'Ocupació, però no ens enganyem, es tracta més d'una regulació de la contractació que d'un pacte per generar llocs de treball.

Podríem dir que, a canvi d'abaratir el cost dels nous contractes indefinits es pretén aconseguir més estabilitat a la feina.

Se'ns obren, però, alguns interrogants: Què guanya i què perd cadascuna de les parts? En què s'ha cedit? Qui ha cedit més? Quines són les diverses posicions sindicals davant els acords?

En un primer anàlisi trobem alguns aspectes positius, que si superen les bones intencions i són reals, poden paliar alguns dels aspectes més negatius de l'anterior reforma (1994).

Entre d'altres, destacaríem:

1. La capacitat de diàleg i pacte entre els agents socials (no es va donar en la de l'any 1994)
2. Prestacions socials i equiparació en la incapacitat laboral pels Contractes de Formació (substitueixen els nefastos contractes d'aprenentatge).
3. El Contracte per al foment de la contractació indefinida dirigit a:
 - Joves entre 18 i 29 anys.
 - Desocupats/des de llarga durada (més d'un any a l'atur)
 - Més grans de 45 anys.
 - Minusvàlids/es
 - Treballadors/es amb contractes temporals.
4. Causalització de la temporalitat i desaparició dels contractes temporals per llançament de nova activitat.
5. També com un encert cal veure el fet d'establir un Conveni de mínims per als treballadors/es que en aquests moments no tenen cap mena de regulació i que són excessivament nombrosos.
6. Restriccions i seguiment de les competències de les empreses de

treball temporal (ETT).

7. Reducció de contractes per circumstàncies de producció.

8. Creació d'una comissió de seguiment dels acords.

Ara bé, hi ha aspectes que per la seva manca de concreció obren la porta a interpretacions d'excepcionalitat de les que fins ara se n'ha fet un ús i abús constant, o bé perquè modifiquen la Llei (Estatut dels Treballadors) només en els aspectes que signifiquen una pèrdua per part dels treballadors/es o perquè és un acord estatal que no té en compte la nostra realitat Nacional, són mereixedors com a mínim de ser destacats com a negatius, entre d'altres esmentarem:

1. No s'ha intentat en cap moment de negociar sobre estratègies per generar ocupació, es limita a regular la contractació i a gestionar la precarietat.
2. El pacte laboral no conté cap mena de política explícita i específica de foment de l'ocupació.
3. No hi ha hagut diàleg social a nivell Nacional i per tant pot ser un pacte de difícil adequació al nostre teixit econòmic i social. (Recordem que només el 5,6% dels contractes signats l'any passat a Catalunya foren indefinits i, que el 60% eren d'una durada inferior a 1 any).
4. S'afegeixen supòsits a l'article 52c de l'Estatut dels Treballadors (competitivitat de l'empresa en el mercat, exigència de la demanda...) que flexibilitzen els acomiadaments fent procedents la majoria d'ells. I aquestes modificacions es fan per llei.
5. En canvi sí que podem constatar que es deixa en mans de l'empresa, de la seva "bona fe" la possibilitat de reconvertir els contractes temporals en indefinits quan, per barat que surti l'acomiadament dels nous contractes, encara en surt més (de franc) la liquidació per finalització d'obra.

Davant un pacte per l'ocupació a Catalunya

La signatura del pacte laboral entre grans sindicats i patronals de l'Estat pot aportar aspectes positius a l'excessiva temporalitat d'alguns llocs de treball i és una mostra d'una línia de diàleg que cal aplaudir. Però en aquesta mateixa pàgina s'indiquen algunes de les qüestions que es podrien considerar negatives. En qualsevol cas, aquest pacte només afecta a alguns aspectes de la contractació i s'ha fet entre les direccions estatals de sindicats i patronals de manera que podria ser que no s'adaptés prou a la realitat de les empreses i treballadors de Catalunya. Caldria, doncs, que immediatament es rellancés el diàleg social aquí, obert al pluralisme sindical i patronal.

Les relacions laborals no són, però, l'únic factor que pot assegurar la creació de llocs de treball. Les condicions de producció i competitivitat de les empreses són tant o més importants. I és aquí on Catalunya, amb escasses competències en l'àmbit industrial, amb un finançament discriminatori i un endeutament enorme que han fet disminuir els pressupostos de la Conselleria d'Indústria als mínims per a pagar funcionaris i lloguers, i amb un Conseller que predica que la millor política industrial és la que no existeix, té mala peça al teler. Patim una fiscalitat negativa per als empresaris, comparada amb els avantatges que es donen a les Comunitats forals i a les subvencions, i també una inversió pública que ens castiga en infraestructures i que ens fa menys competitius i ens discrimina amb inversions en hospitals i escoles i, per tant, que en privatitzar serveis més que en cap altre lloc, pressiona diferencialment sobre els nostres salaris. Una escàs suport a la R+D, poc recolzament a la captació d'inversions estrangeres, el desgavell de la formació professional, l'absència encara de cursos de garantia social, l'escassa eficiència dels cursos ocupacionals i la dependència de Madrid dels cursos de formació de treballadors, tot plegat fa pensar que amb el pacte laboral potser respirarem una mica mentre duri la conjuntura favorable, però encara estarem lluny d'abordar les grans reformes estructurals que ens facin esdevenir o recuperar la categoria de país industrial de primera línia.

Josep Huguet Biosca

Vicesecretari general de relacions polítiques i sindicals